

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemžni nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 287.

V Ljubljani, v petek 14. decembra 1888.

Letnik XVI.

Državni zbor.

Z Dunaja, 13. decembra.

Novi predlogi.

Poslanec Kronawetter je že l. 1886 zbornici izročil predlog, naj bi tudi kmetske občine neposredno volile svoje poslance, kakor jih volijo mesta in trgi, pa veliki posestniki. Ker ta predlog z mnogimi drugimi še ni prišel na dnevni red, vprašal je včeraj poslanec Lažansky predsednika, ali bi ga ne bila volja, z ozirom na vojaški zakon ta predlog staviti na dnevni red jedne prihodnjih sej? Dr. Smolka odgovarja, da sedaj to pač ne bo mogoče, da se bo pa zgodilo, kakor hitro bodo dopuščale okoliščine. Ta obljuba je sicer jako piškava, ali še bolj piškav je bil razlog, s katerim je mladočeški poslanec utemeljeval svoje vprašanje. Gospod grof se jako moti, ako misli, da bodo kmetski prebivalci mnogo lože prenašali žrtve novega vojaškega zakona, če v državnem zboru na dnevni red pride vprašanje, naj li kmetske občine svoje poslance volijo neposredno ali kakor doslej po volilnih možéh? Mladočeškemu poslancem zdi se pa ta reč, ki ima svojo dobro, pa tudi svojo slabo stran, tako važna, da jim ni zadostovalo omenjeno vprašanje grofa Lažanskega, ampak da je nedavno izvoljeni poslanec Janda danes v tej zadevi izročil nov predlog, kateri je z Mladočehi podpirala skrajna levica. Razven tega predloga bil je predsedništvu včeraj pred sklepom seje izročen še nasvèt konservativnega poslanca Ebenhocha, ki zbornici naroča, naj odsek za kmetstvo pravo poizveduje, koliko znašajo vsi kmetski dolgovi. Predlog ima sicer dober in hvalevreden namen, ali v tej podobi je neizvršljiv, ker se mora kaj tacega naročiti vladi, ne pa kakemu odseku. Pa še vlada bi mogla poizvedeti le vknjižene dolgove, in še to bi ne bilo zanesljivo, ker so pri nekaterih posestvih vknjiženi še stari dolgovi, ki so že zdavnej odpravljeni, pa iz zemljiške knjige morda še ne izbrisani.

Vojaški zakon

bil je včeraj sprejet do §. 13. Paragrafi 3., 4., 5. in

6. določujejo, da imate stalna vojna in mornarica braniti državo proti vnanjim sovražnikom in vzdrževati notranji red in mir; deželna bramba ima podpirati vojno in državo braniti doma; dopolnilna rezerva ima dopolajevati izgube, ki jih utegne vojni in deželni brambi napraviti kaka vojska; domobranci pa imajo o vojskinem času podpirati vojno, mornarico in deželno brambo.

§ 7. določuje, da se vojaška dolžnost pričinja s 1. januarjem tistega leta, v katerem novinec izpolni 21. leto svoje starosti. Po § 8. traja vojaško službovanje 3 leta, v rezervi 7 let, v dopolnilni rezervi pa 10 let za one, ki so bili naravnost v njo uvrščeni. Pri mornarici traja stalno službovanje 4 leta, v rezervi 5 let, v morskimi brambi 3 leta; v deželni brambi oziroma dopolnilni brambi 2 leti za one, ki se po stalni službi uvrščé v deželno brambo, 12 let pa za one, ki se v njo uvrščé neposredno. § 9 uravnava domobranstva prepušča dotičnemu zakonu, § 10. pa pravi, da se morejo o vojskinem času tudi taki v vojaških letih stoječi primerno porabiti, ki niso za pravo vojaško službovanje. § 11. razteguje vojaško dolžnost tudi na tuje državljane, ki si pri nas pridobé državljansko pravico, §§ 12. in 12. pa določujeta, kdaj in kako dolgo se imajo sklicevati in vaditi posamezni oddelki.

Danes se je pričela razprava o § 14., ki določuje, da ima število novincev iznašati 103.100 mož in se po zadnjem ljudskem številjenju primerno razdeliti med naše in ogerske dežele. Za prihodnji leti pride na naše dežele 60.389 mož. Za deželno brambo se bode nabiralo vsako leto 10.000 mož. Zoper ta paragraf so se bili oglasili Seinwender, Türk, Kronawetter, Fürnkranz in Vašatty, od katerih sta govorila pa samo Steinwender in Fürnkranz, drugih ni bilo v zbornici in so prišli ob besedo. Vašatty pa se je odrekel pravici govoriti, ker po zagotovilu današnjih listov njegovi lastni tovariši niso zadovoljni, da proti klubovemu sklepu tolikanj govori pri vojaškem zakonu. Ker ta paragraf preminja dosedanjo ustavno pogodbo med našo in Oggersko, treba je bilo za sprejem njegov dveh tretjin glasov. Pri glasovanju se je pa razven po-

slanca Türka cela zbornica vzdignila zanj, tako, da je bil skoraj sprejet soglasno. Obveljal je tudi dostavek Mattušev, da mora vlada pred potekom 10 let zbornici o pravem času izročiti nov zakon gledé števila vojaških novincev, kar se prav za prav samo po sebi ume ter se je izrečno postavil v zakon samo zaradi tega, ker je ogerska nasprotna stranka to zahtevala. Tako je bil torej eden najvažnejših paragrafov sprejet brez obširnejše razprave, ki so jo sploh pričakovali, kar nam daje upanje, da se bo obravnava odslej morebiti vendar-le malo požurila.

§ 15. določuje, kako se število novincev razdeli na posamezne okraje, kako se vrši nabiranje in razvrščevanje novincev v posamezne oddelke. Govorila sta Türk in Fürnkranz, potem je obveljal ta paragraf brez premembe. — Paragrafi 16. do 23. bili so sprejeti brez ugovora. Določujejo pa: §§ 16. in 17. dopolnjevanje vojne, mornarice in deželne brambe, § 18. razdelitev dopolnovalne rezerve, §§ 19. in 20. pogoje za vstop v stalno vojno, mornarico in deželno brambo. V vojno in mornarico morejo vstopiti le oni, ki so avstrijski državljani, duševno in telesno zdravi [in vsaj 155 centimetrov visoki, pa vsaj 17 let stari. Za deželno brambo pa se zahteva 21. leto. §§ 21., 22. in 23. govoré o gojencih vojaških zavodov in o prostovoljcih, § 24. pa o enoletnih prostovoljcih, o katerih se natančnejša določila nahajajo v naslednjih paragrafih. Obravnava o teh prostovoljcih bo malo obširnejša, ker so se oglasili že proti § 24. poslanci: Engel, Beer in Richter, zanj pa Hevera, Coronini, Kraus pa Hohenlohe. Kaj natančnejšega o tej razpravi poročal bom v prihodnjem dopisu.

Iz Hrvatske.

(Izviran dopis.)

V generalni debati o proračunu dogodilo se je nekaj, kar ne bi bil nobeden veroval, da se more dogoditi. Najintimnejši prijatelj banov, ali kakor ga nekateri imenujejo viceban, namreč zastopnik Crnković je ostro napadel hrvatsko sodstvo, posebno še višje, dočim je z nižjim še prilično zadovoljen. Gospod zastopnik bi bil pripravljen za sodstvo še več žrtvo-

LISTEK.

Izpoved blaznikova.

(Češki spisal Lad. Stroupežnický; poslovenil V. B.)

(Konec.)

Bilo je očividno, da ima neka stalna ideja v oblasti zmešano pamet starčev, ideja, koje poznanje bi utegnulo razjasniti vzrok blaznosti. Hoteč v tem zmislu pozvedovati odgovorim:

„No, zaupajte mi torej, kaj vam teží vest!“

Razorani starčev obraz, na katerem sta beda in trpljenje značila svoje sledi, razjasni se za trenotek v radostnem svitu.

„Nad našimi glavami stala je mavrica“, prične blaznik govoriti, „krdelo črnih ptic letelo je za nami od polunoči — grozno so krokali, bili so krvaveci — mi smo naskočili upornike — oni so iz hiš streljali na nas kruto, kruto, kruto vam pravim! Tovariši so padali — tisti, s katerimi sem tam-le pod Práchno ovce pasel — malo nas je ostalo — prodirali smo v hiše. In ženske so streljale ter lile na nas vrelo vodo — sém — sém.“

O teh besedah poklekne pred-me na tla ter

s suhim prstom pokaže na golo, zagorelo teme, na katerem sem opazil stare, vozlaste zarastke. Jedva sem čakal nadaljnega njegovega pripovedovanja. In on je nadaljeval:

„Vlomil sem v hišo, odkoder je vrelo vodo padla na to teme — dobil sem tū ženo — vnovič mi je kropa zagnala v obraz — postal sem besen — prebodel sem jo z bodalom, a njeno dete, valjajoče se po tleh, popadel sem za nogo, — dasiravno mi ni nič žalega storilo,“ pristavi z žalostnim glasom ter nadaljuje nekako ljuto: „Popadel sem je za nogo tako-le —“

In starec, čigar obličje je bilo izraz najdivnejše besnosti, čigar izbuljene oči so malone skočile iz votlin, čigar brezzoba usta so se divje režala, skočil je k nepostlani postelji, zgrabil z desnico blazino na oglu ter jo sukaj nad glavo, divje kričeč:

„Tako-le sem je sukaj!“ — rjul je kot grešna duša — „zadaj je stal kotel z vrelo vodo, pod njim ogenj — zavihitviši vriskajočega otroka, vrgel sem ga v kotel z vrelo vodo — tako-le!“

In divje je blazino zagnal v kot, kjer je vrgel s stola umivalo, steklenico in skledico, da se je vse z velikim ropotom razletelo na drobne kose.

Blaznik pa je strmél v kot ter sikal:

„In to dete je poginilo v kropu!“

A vsled treska, kateri je prouzročilo razbitje posod, probudilo se je sosedkino dete, ki je spalo z materjo svojo baš za tisto steno, pri kateri so stale posode, ter pričelo milo plakati.

Starec, začuvši plač, prestraši se, pomolí roke kvišku, prične si puliti iz glave ostanke lās ter zadržene jeden izmej tistih groznih, kosti in mišice pronikajočih vzkrikov, ki so bolj tuljenje, nego li kaj družega, zvok, kakoršen morejo človeku le najgroznejši trenotki iztisniti iz prs. Na to pa obupno zavpije: „Dete, že zopet dete!“

In planil je iz sobe.

Skočim za njim. Zaletel se je bil naravnost na stopnice.

Bojč se, da pade, segel sem po njem, da bi ga zadržal; a zagrabil sem samo njegov ponošen plašč — siromašne, trohnele cunje — kateri je pustil ter se raztrgal, in starec je planil s strmih, ne baš visokih stopnic doli v vežo.

Pohitim za njim — a se naglo, da bi tega nikdo ne bil mislil o tem slabem telesu, dvigne ter zbeži na trg.

in „Srbska Nezavisnost“, pišeta o ustavi jako černo. „N. Fr. Pr.“ objavlja poročilo iz Beograda, da velika skupščina skoraj gotovo ne bo potrdila ustave v tej obliki, katero jej je dala revizijska komisija. — Kralj je Ristiću naznanil, da ga namerava poklicati na vladno krmilo. Ristić se je izjavil, da je pripravljen prevzeti ta nalog, toda le pod gotovimi pogoji. Ker se pa ti nanašajo na razmerje mej Srbije in Rusijo, kralj skoraj gotovo ne bo niti sprejel niti mogel izpolniti teh pogojev. — Preklicuje se vest, da je kralj dovolil sestanek mej kraljico Natalijo in prestolonaslednikom Aleksandrom v Bukareštu.

V proračunski komisiji **nemškega** državnega zbora je bilo pred nekaterimi dnevi vshodno-afriško vprašanje predmet živahne razprave. Herbert Bismarck je pojasnil to zadevo, a tako žalostno, da imajo nemški naselbinski politiki malo upanja. Nemška vlada je mnenja, da se je nemško-afriška družba ponesrečila v finančnem in političnem oziru; vendar pa vlada noče sama rešiti vprašanja, ali naj se obdržé pokrajine te družbe, marveč bo razsodbo v tej zadevi prepustila državnemu zboru. Ako se večina izreče za opustitev, predložila bo vlada v prihodnjem zasedanju primerne nasvete.

V **Franciji** se mudi nekaj časa sém ruski veliki knez Vladimir ter jako mnogo občuje z državniki in višjimi častniki. To priliko je porabil vojni minister Freycinet, da je pokazal velikemu knezu stotnijo z Lebelovimi puškami in ukazal strelne vaje vpricho gosta, akoravno sicer jako strogo prikriva Francija ostalemu svetu vse poskuse in vaje s tem orožjem. Veliki knez se je čudil veliki gotovosti, s katero so streljali vojaki, isto tako tudi okoliščini, da puška niti ne poka, niti ne provroča dima. Berolinski vladni krogi pravijo, da je bila ta demonstracija naperjena proti Nemčiji.

Vsak dan se poroča o lopovskih napadih **belgijskih** anarhistov. Predvčerajšnjim so razstrelili železnični most na progí Charleroi-Mons, toda k sreči se je zapazila škoda o pravem času ter se je ustavil vlak, predno je prišel do mostu. Tudi v Holandiji se gibljejo anarhisti. V nedeljo po noči so bili v Hagi veliki izgredi. Šeststo socialnih demokratov je napadlo katoliško društveno hišo, v kateri je ravno predaval župnik Brouson, ter so razbili okna, grdo ravnali z zbranimi poslušalci ter psovali — papeževo soho. Redarstvo je bilo kmalu na mestu ter razkropilo z golimi sabljami druhal; mnogo oseb je bilo ranjenih, veliko tudi zaprtih.

Novo **španjsko** ministerstvo je nastopilo vlado pod neugodnim znamenjem. Iz državne depozitne blagajnice je neznan tat vkradel 1,250.000 frankov. Več oseb so zaprli, toda pravega uzmaniča menda še nimajo.

Italijanski ministerski predsednik je dne 10. t. m. v vojnem odseku slikal evropski položaj z jako temnimi barvami. Vzlic temu pa tirja za sedaj „samo“ 145 (ne 120) milijonov vojnega kredita. Prihodnje volitve v Franciji so odločilne važnosti za evropski mir; ako te ne bodo imele povoljnega izida, potem bo morala vlada zahtevati novih žrtvev. Da francoske volitve ne bodo ugodne v smislu ultraliberalnega Crispija, je več kot gotovo. Vojska bi bila tedaj neizogibna; toda potolažimo se s tem, da je Crispi priden in ubogljiv učeneec železnega kanclerja, ki tudi od nekdaž že rožlja z orožjem, kadar hoče imeti nove kredite.

Iz **Zanzibara** se poroča dne 9. t. m. v „Times“: Govori se, da je Bagamojo popolnoma razdejan in zapuščen. Buširi se je s svojimi vojaki umaknil v neko 4 milje oddaljeno vas, poprej pa je oropal in zažgal mesto. Vstajniki so pustili v Bagamojo topove, tako hitro so zbežali, to pa zaradi neke govornice, da so Nemci v celi okolici kar nasejali torpedov. V Lindiju so vstajniki priplenili ves smodnik, kar so ga dobili v hišah Indov in sultanovih skladiščih.

Izvirni dopisi.

Iz Doba, 10. dec. Minoli teden je bil pri nas sv. misijon, ter v nedeljo slovesno končan. Bil je vrlo dobro obiskan, ne samo od domačih faranov, temveč je dohajalo tudi obilo vernih iz bližnjih Domžal, dasi je bil malo prej sv. misijon v Mengšu. Na množici se je videlo, da ima v srcu še sv. vera pravi prostor. Ali kaj pomaga vse to, ker ravno istih ljudi, katerim je sv. misijon namenjen, ni in raje posejajo po gostilnah ali „štacunah“, kjer popivajo „strupeni šnops“ in se iz najdražjih svetinj naroda še norčujejo.

Tako sem minolo soboto na praznik naletel na jako sramoten slučaj, in to vračaje se iz Doba preko Domžal, da so se okolu poludné v tamošnji poznani prodajalnici, v kateri imajo domžalski in bližnji „šnopsarji“ dobro zavetje — „šnopsarji“, sevéda pijani, pretapavali in gnjusno kleli. Gospodar omenjene „štacune“, v Ljubljani dobro znani g. W., in njegov služabnik sta temu sramotnemu početju konec storila s tem, da sta vže dobro po obrazu pobitega „šnopsarja“ na cesto pahnila. Povedali so mi tudi zanesljivi ljudje, da so se baš v tej štacuni norčevali iz sv. misijona in da je neki gospodar

sam „prvo besedo“ imel. Ne moremo se dovolj čuditi, da sicer spoštovani gospod, kateri si je jako lepo posestvo napravil v Domžalah, še vedno trpi v svoji hiši in oskrbuje „šnopsarsko bēznico“, pa sevéda, ko še vedno nekaj nese, kraju samemu in okolici je pa v pogubo. V občé sem se prepričal, da, akoravno je „šnops“ dražji, vendar ga še pijó; torej bode treba še druge strune napeti v odpravo „narodnega strupa“.

Iz Osilnice, 10. dec. Jako lep dar je dobila cerkev sv. apostolov Petra in Pavla v Osilnici v spomin štiridesetletnega vladanja našega milega presvetlega cesarja Franca Jožefa I. Nekateri premožnejši možje naše župnije so cerkvi darovali štiri masivne svečnike v ognju pozlačene. Prav podajo se na altarji Marije pomočnice. Izdelal je napominane svečnike g. Henrik Zadnikar, izdelovatelj cerkvenega orodja v Ljubljani, ukusno in v našo zadovoljnost. Delo priporoča in hvali mojstra. Tudi cena jim ni previsoka. Veljajo 110 glđ. vsi štirje. — Občinski naš odbor pa je namenil 20 glđ. dati šolarjem za šolsko bandero, katero bome s pomočjo še drugih doneskov skoro dobili. Tudi ta čin je v spomin štiridesetletnice presvetlega vladarja. Gotovo so ti domoljubni čini po volji našega cesarja, kateri je pokazal, da ne želi od svojih podložnih blišča, ampak samo zahvale Bogu in časti božje. Tako bomo imeli dva vstrajna spomina Bogu v čast, cerkvi kras, nam korist. Hvala darovateljem!

Iz Trsta, 11. decembra. (Irredenta.) Tudi Vi, gospod vrednik, ste šli na limanice nekim tukajšnjim patronom ter ponatisnili nekaj, kar je prinesla „Triesterca“ pred tednom dnij, kar pa je vsak tukajšen pošten Avstrijan popolnoma obsojal. — Ne poznate tukajšnjih razmer — to mi morete že pustiti veljati — ne Vi, ne drugi vredniki, ki so iz „Triesterce“ ono stvar ponatisnili, kar Vam bodem tudi polagoma dokazal, drugače bi onih vrstic iz „Triesterce“ ne bili priobčili Vi v „Slovenca“ in ne drugih v svojih časnikih.

Da se tukaj mnogo zamolči, o tem ravno Vam je malo znanega — drugače bi bili pač z glavo zmajali, ko ste brali one vrstice — je li gola in čista resnica? Komu bode iz tega škoda nastala in kedo jo ima že sedaj, je znan vsakemu previdnemu Avstrijanu, in tudi to že vrabci na strehah čivkajo; — samo nekje so gospodje gluhi in slepi za vse stvari, katere se dogajajo tukaj, posebno pa, kedar je ali ima biti kaka avstrijska patrijotična slavnost.

Da ne bode prošlo brez demonstracije tukaj v Trstu in drugod od strani irredente, je pač vedel že vsak dobi in pravi Avstrijan — zato mu ni bilo potreba nikakega proroškega duha — in pač se tudi nismo varali. Kaj da ravno bode, nismo vedeli Avstrijani, vedeli so pa drugi, in da je bila popolna resnica, so tudi pokazali. — Sedaj nekateri tajiti ne morejo; kar je bilo, je bilo — ali vdarili so na drugo struno — začeli so smešiti one demonstracije in ne vedó, da pri tem smešijo sami sebe.

Videl in slišal sem može, ki so osiveli v službi Avstrije in kateri so tudi njeni zvesti podaniki, ki so vedno obsojali take „demonstracije“, da so z nevoljo brali one vrstice v „Triesterci“ in odloživši list, zmajevaje z glavo, rekli: „Pač kaj tacega je le tukaj v Trstu mogoče“.

Nekim gospodom je vse prav in vse dobro, kar počenjajo tukajšnji „mladiči italijanski“, in pri tem oba očesa zatisnejo in se naredijo slepi. Ko bi „Slovani“ kaj tacega storili, bi bili pa že davno vsi v temnicah. — Čudne razmere in še bolj čudni ljudje!

Ne bom odgovarjal na vse „Triesterce“, kar njene grešne kosti prenašajo, omeniti hočem samo nekoliko. Pravi, da so to „dumme Jugendstreiche“, kakor so bili že večkrat.

Če je tisti, ki je sam to pisal, res tudi tako mislil, kakor je zapisal, škoda za čas in papir, ki ga trati s pisanjem. Pokaže ravno s tem, da tukajšnjih razmer prav nič ne pozna ali jih po poznati noče.

„Dumme Jugendstreiche!“ Če je to res, zakaj je pa policija zaprla tiste osebe, katere je mogla zalotiti, ali katere so se ji zdele sumljive? Za „dumme Jugendstreiche“ se dá vsakemu dečaku par zaušnic in je vse opravljeno. Če so bili „dumme Jugendstreiche“ plakati prilepljeni na ulicah, na drevesih, na zidovih in vratih, okoli stolne cerkve sv. Justa, kjer so ležali tudi raztreseni po tleh, prilepljeni po šetališči proti sv. Andreju in drugod po

mestu okoli; plakati, katere so našli na potih, na javnih in skritih krajih, kar se je tukaj po mestu povsod govorilo; vse te plakate je policija strogo in skrbno pobrala in jih preiskala in odnesla seboj — kam, ne vem. Imeli so jih dosti; za vsacega redarja in uradnika policije precéj parov iztisov, in vse to so bili „dumme Jugendstreiche“? — Zakaj je pač policija tako skrbno trgala z zidov, z dreves, z vrat hišnih in cerkvenih, če so bili to „dumme Jugendstreiche“? — Zakaj je policija hodila po privatnih hišah in k privatnim osebam iskat onih plakatov? Zakaj so redarji prišli še celó v cerkev sv. Justa in tam iskali in nazadnje še cerkvenike in druge popraševali?

Če so bili „dumme Jugendstreiche“, bi vseh teh potov policiji ne bilo treba. — Za „dumme Jugendstreiche“ se malo kedo zmeni, če vidi kake „dumme Jugendstreiche“, se posmeje, gré naprej, in pozabljeno je vse. (Konec prih.)

Dnevne novice.

(Dr. Rieger) je dobil ob svoji sedemdesetletnici nad 800 telegramov. Iz Ljubljane je došlo devet telegramov, čestitali so tudi Slovenci na Ptuj in pri sv. Juriji ob južni železnici.

(Razglasilo.) C. kr. ministerstvo vnanjih stvari je od c. in kr. glavnega konzulata v Rio de Janeiro prejelo telegram z dné 5. decembra 1888, št. 5481, te vsebine: „Tristo avstrijskih priseltnikov s potnimi listi je prišlo tu sém; zapeljani in prevarjeni so v največji sili in revii; zahtevajo vrniti se v domovino. Tukajšnja vlada se nič ne ménii za to“. Iz tega telegrama se vidi, da so se dali lahkomišelnii in nevedni ljudje, premoteni po praznih obljubah brezvestnih izselitvenih agentov, navzlic vsem svarilom političnih oblastev zapeljati, da so šli v Brazilijo. Jok in solze teh nesrečnikov, ki zdaj v daljni tuji deželi zdihujejo v sili in revščini ter želé povrniti se v domovino, bodo naj vsem tistim v svarilo, ki bi navzlic odsvetovanju domačih oblastev hoteli verjeti zapeljivim obljubam takšnih agentov, ki gledajo samo na svoj dobiček.

(Umrli) je 12. t. m. v Podlipi pri Vrhniku umirovljeni župnik čast. gosp. Janez Arko. Rodil se je l. 1815, v mašnika je bil posvečen l. 1840. Naj v miru počiva!

(Podeljevanje obleke revnim otrokom.) V nedeljo, dné 16. decembra, ob 11. uri dopoludne bode se v dvorani ljubljanske čitalnice delila popolna zimska obleka revnim učencem in učenkam ljubljanskih ljudskih šol. Damski odbor, kateri je oskrbel to podeljevanje, vabi vse dobrotnike k temu podeljevanju.

(V Bosno) se ljudje iz brežiškega okraja kar trumoma selijo. Svoje kmetije dajeje v najem, ali pa prodajajo, če najdejo kupca.

(V isterskem velikem posestvu) je bil minoli terek izvoljen državnim poslancem dr. Tomaž Vergontini.

(Klub slovenskih biciklistov) priredi jutri zvečer ob 8. uri v restavraciji „pri Virantu“ svoj „jour fixe“; reditelja sta gospoda: U. Zupanec in J. Medved. Na programu je dogovor o klubovih razmerah, komično berilo in prizor g. J. Rentalsa.

(Premembe pri učiteljstvu.) Gospodičina Gabrijela Gogala je dobila začasno službo v Dobu; začasni učitelj v Mirni Peči, g. U. Konjar, je dobil začasno službo v Motniku; učiteljski kandidat gosp. P. Sirc začasno službo v Mengši; gđč. Viktorija Praprotnik začasno službo v Postojini; g. Miha Kos v Veleselu se je odpovedal tretji učiteljski službi v Vipavi.

(Nemški „šulverein“.) V odboru podružnice nemškega „šulvereina“ pri sv. Lenartu v Slov. Goricah so ti-le gg.: Predsednik A. Mravlagg, namestnik dr. Wittermann, blagajnik A. Jančič, njegov namestnik J. Sedminek, tajnik dr. Beneš, njegov namestnik J. Mohar. Pradedje teh gospodov so gotovo trobili v nemške rogove v tevtburškem gozdu.

(Bolgarski stenograf) so pred nekaterimi dnevi v sobranji „in corpore“ ustavili delc, ker jih je načelnik zbornične pisarne hotel nadzorovati; doslej so bili namreč neodvisni. Zbornica je poklicala na mesto peterih kujajočih se stenografov našega rojaka gimnazijskega profesorja A. Bezenška iz Plovdiva, ki je bil učitelj bolgarskih zborničnih stenografov. Vsak stenograf ima 4000 frankov letne plače.

